

Arrest

nr. 62 956 van 10 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk maar ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 maart 2011, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 7 november 2002 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 19 november 2002 stelt de politie vast dat verzoeker verblijft op het opgegeven adres.

Op 11 juni 2003 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken deze aanvraag onontvankelijk. Op 7 juli 2003 wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 juli 2003 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 31 juli 2003 stelt de politie vast dat verzoeker niet verblijft op het door hem opgegeven adres.

Op 26 november 2003 wordt deze tweede aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 december 2003.

Op 24 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij legt verschillende stukken neer waaronder een "intakeformulier" van het Huis van het Nederlands te Antwerpen van 16 augustus 2007 en inschrijvingsfiche van 27 augustus 2007.

Op 31 augustus 2010 bezorgt de stad Antwerpen deze aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 23 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2009 werd ingediend door :

C., S. (R.R.: 677122603010)

Nationaliteit: Turkije

Geboren te Istanbul op 26.12.1977

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste vijf jaar ononderbroken op het grondgebied verblijft. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene op datum van 07.11.2002 en 17.07.2003 een aanvraag art.9.3 heeft ingediend. Deze kunnen echter enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 15.12.2004 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier sindsdien ononderbroken verblijft. Uit een ingesteld onderzoek door de wijkinspecteur – verstuurd naar onze diensten op 03.05.2004- blijkt bovendien dat betrokkene er niet verbleef en er geen belangen had. Aangezien er verder geen aanwijzingen zijn om aan te nemen dat betrokkene hier sedert tenminste 15.12.2004 ononderbroken verblijft, kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene volkomen geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, een appartement huurt, lessen Nederlands en socio-culturele integratie heeft gevolgd, taalcertificaten heeft behaald, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

(...)."

Op 21 maart 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: Geput uit de schending van art. 9bis Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn. Verwerende partij stelt dat verzoeker zich niet ononderbroken bevond op het grondgebied sedert 15.12.2004.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat verzoeker wel heeft aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van de instructie.

Het ononderbroken verblijf werd in casu aangetoond door de volgende stukken:

1. *Getuigenverklaringen*
2. *Diploma's*
3. *Voorgaande regularisatieaanvragen*

Bovendien stelt de Burgemeester van Antwerpen in zijn schrijven dd. 31.08.2010 aan verwerende partij: Geachte heer Staatssecretaris,

Zoals u verzoekt in de omzendbrief van 21 juni 2007 voeg ik bij deze aanvraag, die zich uitsluitend beroept op het criterium "duurzame lokale verankering", een advies.

Het dossier van de heer C. ref. X01727 bevat volgende elementen;

- *De betrokkene heeft hier geen eigen gezin.*
- *De betrokkene geeft geen indicatie van bereidheid tot werk: er is geen attest van werkbereidheid van de VDAB, geen bewijs van belofte op werk of geen bewijs van tewerkstelling.*
- *De betrokkene heeft hier geen schoolgaande kinderen en loopt hier zelf geen school.*
- *De betrokkene heeft geen bewijs van een inburgeringscursus.*
- *De betrokkene is geen lid van een lokale vereniging»*
- *De betrokkene heeft enkel een bewezen engagement om Nederlands te leren op basis van een getuigschrift van een onderwijsinstelling» op basis van een niveaubepaling of volgt momenteel een cursus Nederlands.*

Gelet op deze elementen adviseer ik ONGUNSTIG voor de behandeling van deze regularisatieaanvraag op basis van het criterium "duurzame lokale verankering".

Tenslotte wens ik u vrijblijvend mee te delen dat wij hebben vastgesteld dat in dit dossier

- *feitelijke gegevens aanwezig zijn die een aangegeven verblijf van 5 jaar bewijzen.*

De Burgemeester bevestigde zelf dat verzoeker een verblijf van 5 jaar bewijst. De beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

Bovendien heeft verwerende partij in meerdere dossiers de aanwezigheid in het Rijk aanvaard van illegalen louter op basis van getuigenverklaringen!!

De volgende personen werden op die manier geregulariseerd:

1. *Z. M., OV: 6682984*
2. *A. A., OV: 4995634*
3. *S. M., OV: 6679900*
4. *O. R., OV: 6575995*
5. *E. Y., OV: 6679898*
6. *M. A. b., OV: 6671066*
7. *M. f., OV: 6402284*

Alhoewel verzoeker veel meer bewijzen voorlegt aangaande zijn aanwezigheid in het Rijk wordt zijn aanvraag toch afgewezen.

*Tot slot heeft de behandeling van de aanvraag 15 maanden geduurd, hetgeen een schending is van het beginsel van de redelijke termijn.
Het middel is gegrond.”*

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het raam waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

Er is op 19 juli 2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het raam van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties worden opgesomd betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde aldus in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf kan toestaan. Zodoende kunnen de vernietigde instructies en artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet los van elkaar worden gezien.

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard. Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in de instructie niet zou mogen worden toegepast, terwijl hij zich uitdrukkelijk op de instructie heeft beroepen en stelde op basis daarvan te moeten worden geregulariseerd. Verzoeker vergeet kennelijk ook dat het op basis van de instructie is dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard, hetgeen een meer gunstige toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet impliceert. De gemachtigde heeft *in casu* de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, stelt de verwerende partij dat de brief van de burgemeester van Antwerpen geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Alle door verzoeker aangehaalde elementen werden onderzocht en er werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoot hier ononderbroken te verblijven sedert minstens 15 december 2004. Er valt ook niet in te zien op welke wijze het beginsel van de redelijke termijn zou zijn geschonden, nu de laatste aanvulling van verzoekers aanvraag dateert van 27 oktober 2009 en de bestreden beslissing werd genomen op 23 december 2010. Bovendien dient erop te worden gewezen dat, mocht het onderzoek en de behandeling van verzoekers aanvraag niet binnen een redelijke termijn zijn geschied, *quod certe non*, dit dan nog niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden. Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd. Geen enkele verdrags- of wetsbepaling voorziet dat de aanvraag automatisch wordt ingewilligd indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn. Verzoeker toont bovendien niet aan welke schade hij hierdoor zou hebben geleden.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde instructie vormt een invulling van zijn appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

3.3.1. Verzoeker betwist dat zijn verblijf in België niet ononderbroken zou zijn. Hij meent dat zijn ononderbroken verblijf werd aangetoond door getuigenverklaringen, diploma's en voorgaande regularisatieaanvragen.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste vijf jaar ononderbroken op het grondgebied verblijft. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene op datum van 07.11.2002 en 17.07.2003 een aanvraag art.9.3 heeft ingediend. Deze kunnen echter enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 15.12.2004 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier sindsdien ononderbroken verblijft. Uit een ingesteld onderzoek door de wijkinspecteur – verstuurd naar onze diensten op 03.05.2004- blijkt bovendien dat betrokkene er niet verbleef en er geen belangen had. Aangezien er verder geen aanwijzingen zijn om aan te nemen dat betrokkene hier sedert tenminste 15.12.2004 ononderbroken verblijft, kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de voorgaande regularisatieaanvragen van verzoeker dateren van 7 november 2002 en 17 juli 2003. Op 17 december 2003 wordt de beslissing inzake de tweede aanvraag aan verzoeker ter kennis gebracht. De stukken in dit verband betreffen niet de periode na 17 december 2003. De getuigenverklaringen van verzoeker betreffen de verblijfsperiode 2007 – 2008 – 2009, de diploma's en inschrijvingsbewijzen betreffen een periode vanaf 16 augustus 2007. Verzoeker kan bijgevolg niet met goed gevolg verwijzen naar deze stukken om aan te tonen dat zijn verblijf ononderbroken is, nu deze stukken niet de periode betreffen na 17 december 2003 en voor 16 augustus 2007. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg op basis van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid overwogen dat *“Aangezien er verder geen aanwijzingen zijn om aan te nemen dat betrokkene hier sedert tenminste 15.12.2004 ononderbroken verblijft, kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009”*.

3.3.2. Vervolgens voert verzoeker aan dat de burgemeester van Antwerpen in zijn advies van 31 augustus 2010 stelt dat verzoeker een verblijf van 5 jaar bewijst.

De Raad wijst erop dat verzoeker niet betwist dat het verblijf van vijf jaar ononderbroken moet zijn, zoals gesteld wordt in de bestreden beslissing. In het advies van de burgemeester wordt er enkel op gewezen dat er "*feitelijke gegevens aanwezig zijn die een aangegeven verblijf van 5 jaar bewijzen*". In dit advies wordt dus niet gesteld dat verzoeker een ononderbroken verblijf van 5 jaar bewijst, zodat verzoeker dit ongunstig advies niet kan aanvoeren om zijn beweringen op dit punt te staven.

Bovendien is er geen enkele wettelijke bepaling die de gemachtigde van de staatssecretaris verplicht om rekening te houden met een vrijblijvend advies van de burgemeester dat wordt gevoegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er door een verwijzing naar dit ongunstig advies niet in om aan te tonen dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Verzoeker voert aan dat zeven andere personen wel "op die manier" werden geregulariseerd.

Verzoeker toont vooreerst niet aan welke wetsbepaling of rechtsregel hij hierdoor geschonden acht. In de mate waarin verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel zou aanvoeren, wijst de Raad erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker geeft zeven namen op maar brengt geen verdere concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van deze zeven andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Waar verzoeker ten slotte de schending van de redelijke termijn aanvoert omdat de behandeling van de aanvraag vijftien maanden heeft geduurd, wijst de Raad erop dat er geen wetsbepaling is die een behandelingstermijn voorschrijft voor aanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dat verzoeker inmiddels de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft, gelet op de bijzondere regeling die zij had ingesteld voor aanvragen of aanvullingen ingediend tussen september 2009 en december 2009. De schending van het beginsel van de redelijke termijn kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.3.5. Verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET